

Konzervatív Teakör - A baloldal, a korona és a köztársaság

2014 június 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Gyurcsány, amikor a német kancellárt körbevezette az Országházban, megjegyezte, hogy ? nagyon nem ért egyet azzal, hogy a Szent Korona és a koronázási jelvények ott vannak, s hamarosan a blogjában is visszatért a kérdésre.

A volt kormányfő szövege tipikus baloldali szöveg, de lássuk a felvonultatott érveket:

„Fel nem foghatom, hogy mit?l lenne a harmadik Magyar Köztársaság jelképe a Szent Korona. A köztársasági eszmerendszer egész lényege abból a hitb?l, meggy?z?désb?l származik, hogy a demokratikus államhatalomban a közhatalom forrása a nép és a népakarat. Hogy a közhatalom nem természeti vagy isteni eredet?, hanem a demokratikus népakarat által meghatározott.”

A Szent Korona nem a köztársaság, hanem a több mint tíz évszázados magyar államiság, a történelmi folytonosság jelképe. A miniszterelnöknek abban viszont nagyon igaza van, hogy a demokratikus köztársaságban a Szent Korona tényleg semmiféle közhatalom forrása nem lehet.

„Magyarország nem véletlen tekint magára harmadik köztársaságként az 1918-as, majd az 1946-os köztársaságot követ?en. Ezek a köztársaságok sokkal inkább tekintették el?zményüknek a kossuthi republikánizmust, mint a történelmi monarchikus hagyományokat. És nem véletlen, hogy jelképhasználatukban is alapvet?en tartózkodtak a monarchikus szimbólumoktól. [...] A magyar baloldal álláspontja ebben az ügyben, azt gondolom, világos.”

A köztársaság régi antik eszme, és valóban a zsarnokság feletti gy?zelmet jelképezte. Önmagában azonban a köztársaságot a szabadsággal és a demokráciával, a monarchiát pedig a zsarnoksággal és a kevesek uralmával azonosítani tipikus baloldali-aufklérisztikus tévedés. Elvileg persze igazuk lehet, de a tapasztalat mást mutat: a dél-amerikai vagy az ázsiai zsarnokságok kivétel nélkül mind köztársaságok vagy azok voltak, legalábbis formálisan, míg Ázsia két legelhet?bb országa, Japán és Malajzia pedig monarchia.

A modern köztársaságok létrejötte is többnyire a függetlenség vagy a szabadság kivívásához, a zsarnokság megszüntetéséhez kapcsolódik. Ezért van tekintélye az amerikai republikánizmusnak, a Francia köztársaságnak vagy akár Németországban a szövetségi köztársaságnak. Magyar köztársasági hagyomány vagy nincs, vagy nagyon is problematikus dolog.

Riksdag, Stockholm, 1897.

A monarchia kilenc évszázados történelmében a kossuthi republikánizmus rövid epizód volt. Maga Kossuth sem gondolhatta egészen komolyan, hiszen a végén az orosz cárnak is felajánlotta a koronát, csak nehogy a

Habsburgoké maradjon. A kossuthi republikanizmus lényege sokkal inkább a Habsburg-ellenesség volt, mint a népfelség akarása.

Az els? és a második magyar köztársaság is háborús összeomlást követ?en született meg, s mindkett? kommunista diktatúrába fulladt. Az els? a saját tehetetlenségéb?l, a második pedig az idegen fegyverek által. Nehéz bármelyikre is fenntartások nélkül, pozitív példaként tekinteni.

A múlt és a modern republika kibékülése másutt sem volt egyszer? folyamat. Spanyolországban véres polgárháborúhoz vezetett, a francia katolikus és monarchista hagyománynak a modern köztársasággal történt megbékülése pedig jó 150 évig is eltartott. Ehhez a hív? katolikus és elkötelezett hazafi De Gaulle mellett arra is szükség volt, hogy a Francia Köztársaság önmaga is több mint két évszázados, sikeres állami hagyomány hordozója legyen.

„Ezzel szemben a magyar radikális jobboldal ebben a kérdésben is kétlelk?. Nem hajlandó egyértelm?en és világosan fogalmazni. A jelek szerint fél eltávolodni a nem demokratikus, arisztokratikus, monarchikus hagyományoktól. Tartózkodik attól, hogy világosan beszéljen a köztársaság polgári, demokratikus meggy?z?désr?l.”

Érthet? történelmi okoknál fogva a köztársaság kérdésében nemcsak a magyar radikális jobboldal kétlelk?, hanem a mérsékelt jobboldal is. A miniszterelnök talán nem tudja, hogy a radikális jobboldal nem arisztokratikus és nem monarchikus, hanem éppúgy elit- és hagyomány ellenes, mint a radikális baloldal. (Sajnos ezt a magyar jobboldal sem tudja. Elég végignézni a mai magyar jobboldalon, az minden, csak nem arisztokratikus vagy monarchikus.)

koronája

A dán abszolút monarchia

„Itt ismét a múlt csatázik a jövővel. Az teljesen nyilvánvaló, hogy a magyar baloldalnak folyamatosan el kell utasítani a köztársasági eszmével szemben álló törekvéseket. A jobboldalon gyakorta megfogalmazódnak olyan törekvések, amelyek a Szent Koronának közvetve vagy közvetlenül közjogi szerepet tulajdonítanak. Ez a szándék nem támogatható, s?t, meg kell vele küzdeni. Éppen ezért nem lehetett és ma sem lehet egyetérteni azzal a szimbolikus gesztussal, a Szent Korona Parlamentbe való átszállításával, amellyel közjogilag kvázi reaktiváltuk a Szent Koronát. Az más kérdés, hogy a magyar baloldal — nagyon helyesen —

elutasította azt az igényt 2002-től, hogy a Szent Koronát vigyük el a Parlamentbe?!. Miért? Azért, mert nem lehet mindig mindent újra kezdeni.”

A múlt és a jövő csatája, ami rendszeresen visszatér a miniszterelnök szövegeiben, szintén jellemző baloldali toposz, pedig múlt nélkül nincs jövő, s nem érthető meg a jelen sem. A múlt és a jövő csatája pusztított a francia forradalom idején, 120 évvel később Lenin keze által, vagy alig harminc éve, a kambodzsai „serd”ben. Sőt, elkötelezett hívei a hitlerista nemzeti szocializmust is a jövőbe vezető forradalomként élték meg. A múlt és a jövő csatájának nemcsak emberéletek, hanem felmérhetetlen kulturális javak is áldozatul estek. Nálunk ennek a csatának legújabb ütközetei épp a budapesti kormányzati épületek körül folynak, amelyekhez a létszert az ingatlanspekulációs elképzelések biztosítják.

A miniszterelnök állításával ellentétben a koronát nem a baloldal nagy történelmi érzéke hagyta a mostani helyén. Sokkal inkább a magyar baloldal egyik legemlékezetesebb alakja, Medgyessy Péter volt túlságosan gyáva ahhoz, hogy a botrányt is vállalva, határozottan állást foglaljon a kérdésben, s elvigye a koronát a parlamentbe?!

A jobboldalon egy ifjú liberális is felháborodást keltett. Szerinte az alkotmányra esküt tevő tiszteknek nem kellene a korona másolata előtt felvonulniuk. Meg kell állapítanom, hogy neki is igaza van. Ameddig hazánk királyság volt, a korona sem a parlamentben nem jelent meg (csak egyszer, a millenniumi ünnepségek keretében), sem pedig a honvédtisztek avatásán nem volt ott, sem eredetiben, sem pedig másolatban. A korona-másolat felvonultatása az augusztus 20-ai tisztaválasztáson hihetetlen parvenüség.

Én jobboldaliként és a történelmi folytonosság megőrzésének híveként gondolom azt, hogy semmi keresnivalója az Országházban a koronának. Számomra a Szent Korona szakrális tárgy, s annak szakrális térben van a helye, amely zárt, kicsi és meghitt, mint egy templom legbelső szentélye. Aki egyszer is volt a kupolacsarnokban olyankor, amikor a Ház „nagyüzemben” van, láthatta, az nem szakrális tér, s nem is lesz soha az. A baloldalt, a hitbuzgó miniszterelnök kivételével, az egész szentkoronázás nem érdekli. Ezt pont az illusztrálja legjobban, hogy a koronázási jelvényeket az Országház kupolacsarnokában hagyták.

Gabriel Kielland (1918) :

VII. Haakon és Maud királyok koronázása 1906-ban

Egy hiteles, a történelmi folytonosságot őrző monarchia jó dolog. Hitelesebb megtestesítője a nemzet egységének egy olyan személy, aki nem kormányoz, csak uralkodik — ahogy elődök tették, sok-sok nemzedéken át —, mint azok a több-kevesebb szerencsével kiválasztott pártpolitikusok vagy közéleti szereplők, akiket pártpolitikai alkuk, ügyes választási ígérek vagy a vak szerencse repítenek az elnöki székbe. Igazság szerint csak Amerikában sikerült a mutatvány: az Egyesült Államok elnökének, a hivatalnak, királyi tekintélye van, az elnöki szék aktuális birtokosa —

mint Clinton vagy az ifjabb Bush — ettől még lehet akár végtelenségig megosztó személyiség.

Egy közeli hozzátartozó elvesztése évekig is nagyon fáj. Aztán a gyász enyhül, s csak egy nagy hiányérzet marad, végül már csak arra emlékezünk, hogy volt olyan, amikor még élt, velünk volt, közöttünk. Érezzük erőit, elfelejtjük hibáit és megbocsátjuk bűneit. Későbbi leszármazottai nagyon hasonlíthatnak rá, akár szinte teljesen ugyanolyanok is lehetnek. Nagyon hasonlítanak, de nem ugyanazok.

Ami elmúlt, megszűnt, elpusztult vagy a felismerhetetlenségig átalakult, az már nem hozható létre újra. Az újjáépítés eredménye sem az eredeti alkotás, csak annak másolata, utánérése, rosszabb esetben a karikatúrája lehet. A magyar királyság, az egész Kárpát-medencét betöltő magyar állam ma már visszavonhatatlanul a történelemé lett. Hazánkban a monarchia utolsó 400 évéhez fűződő viszony — diplomatikusan szólva — amúgy is ambivalens volt. Az utolsó lehetséges magyar királyi ház Rákóczi Ferenc gyengén sikerült fiaival már vagy 250 éve dicstelen véget ért, a Habsburg-restaurációnak pedig már 70-80 évvel ezelőtől sem volt támogatottsága. Más meg nincs.

Tehát marad a köztársaság.

A magyar jobboldalnak — sok egyéb mellett — így még egy fontos feladata lenne. Meg kellene teremteni egy olyan magyar köztársaságot, amely békében él a történelmi múlttal. Nem a múlttal való szakítást jelképezi, hanem a magyar történelem folyamatosságát testesíti meg. Érti annak erőit, de tanul a hibáiból és nem követi el újra a bűneit.

* Antall György írása megjelent a *Heti Válaszban*, 2007. aug. 30-án, [Koronamásolat és parvenüség](#) címmel. Itt eredeti címén és a tartalomhoz lazán kötődő illusztrációkkal közöljük.

** A cikk megírása idején Gyurcsány Ferenc volt hivatalban.

I. Mátyás, német-római császár,

II. Mátyás néven Magyarország és Csehország királya

<http://konzervativok.blogspot.hu> - A Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló
